

CANÇÓ DE SUBURBI

(A Domènec Carles)

M'estimo l'horta escanyolida
que de la fàbrica es ressent,
i em plau voltar la meva vida
d'aquest paisatge indiferent.

I em plau l'estona virolada:
gent d'amanida i berenar.
Una donzella espitregada
i una cançó que fa plorar.

I l'home humil que a l'aire ensenya
un front valent i un ull esclau,
i va amb la gorra i l'espardenya
i el farcellet i el vestit blau.

Aquí jo veig que el món se m'obre
fred i terrible com la mort.
I és tan mesquina i és tan pobra
la campaneta del meu cor!

Dels llagoters fuig la corrua
i en el meu rostre no hi ha vel
i em puc mirar l'ànima nua
sense cap mica de recel.

Estimo l'horta desolada;
el presseguer ensopit que es mor,
i l'arengada platejada,
porró de sang, tomàquet d'or.

Jo vaig seguint la vostra dèria,
homes estranys de bones dents,
que tornareu a la misèria
una miqueta més contents!

Durin els mals, durin les penes,
llàgrima, rosa, perla i bes.
Duri aquest cor i aquestes venes,
duri aquest ull que no veu res.

Vestit encès que el goig estripa,
dansa per mi! Home lleial,
vine, fumem la nostra pipa
damunt de l'herba virginal.

Digue'm les vives meravelles
del teu treball, del teu turment.
Sota el concert de les estrelles,
anem fumant tranquil·lament.
30 d'agost 1917

Sagarra, Josep Maria. "Cançó de suburbi" *Obres completes. Poesia*. Editorial Selecta.
Barcelona 1981 Pàg. 180-181